

opusdei.org

A Prelátus 2010. júliusi levele

A munkát Isten felé forduló imádsággá alakítani: erre a fő üzenetre emlékeztet sok keresztényt az Opus Dei által nyújtott képzés, és erről ír bővebben a Prelátus júliusi levelében.

2010.07.16.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Harmincöt év telt el 1975. június 26-a óta, amikor Isten magához hívta az

Atyánkat, hogy örökre élvezze jelenlétét a mennyben. A korábbi évfordulókhoz hasonlóan rengeteg ember vett részt azokon a szentmiséken, amelyeket Szent Josemaría tiszteletére a világ különböző pontjain mutattak be liturgikus ünnepnapja alkalmából. Mindenhol hálát adtak Istennek azért, hogy olyan pásztort adott a világnak és az Egyháznak, mint a szent alapítónk, aki a keresztény magatartás példája és értékes közbenjáró minden lelki és anyagi szükségletünkben.

Az alig néhány napja tartott ünnep alkalmat nyújt arra is, hogy mélyebben elmélkedjünk arról az üzenetről, amelyet Isten akaratából Szent Josemaría hirdetett a nőknek és férfiaknak, vagyis arról, hogy a kegyelem segítségével el tudjuk érni és el is kell érünk az életszentséget – a szeretet tökéletességét, az Istennel való teljes egyesülést – a hűségesen

végzett, gondosan befejezett munkán és az élet egyéb mindennapi körülményein keresztül.

Mélyedjünk el jobban e tanítás lényegében: abban, hogy a munkát – bármilyen munka legyen is, akár fizikai, akár szellemi munka – valódi imádsággá kell alakítani. Az Evangélium világosan arra tanít, hogy *szüntelen kell imádkozni és nem szabad belefáradni.*^[1] És e tanítást visszhangozva Szent Pál hozzáteszi: *sine intermissione orate,*^[2] imádkozzatok szüntelenül. Ez a javaslat egy parancs erejével bír. Lehetetlen lenne azonban a gyakorlatba átültetni, ha tévesen úgy értelmeznénk, hogy az embernek folyamatosan szóbeli vagy elmélkedő imádság formájában kell imádkoznia, ez ugyanis a mostani földi életünkben lehetetlen. Családi, szakmai, társadalmi, sport- és egyéb feladataink teljesítése gyakran teljesen leköti a memóriánkat, az

intelligenciánkat és az akaratunk szilárd törekvéseit, és akkor még nem említettük azt, hogy az alvásra is meg kell hagynunk a szükséges időt. Ezzel kapcsolatban emlékszem, mennyire örült Szent Josemaría, amikor – miután már sok éve tanította, hogy az alvást is imádsággá lehet alakítani – ráakadt egy idézetre Szent Jeromostól, amely ugyanezt a gondolatot fejezi ki.[3]

A Mester e sürgető felhívását azonban valódi mélységében kell szemlélnünk. Jézus arra hív minket, hogy az egész emberi létet keltsük életre, minden tekintetben, azzal a buzgó vággyal, hogy imádsággá alakítsuk: olyan imádsággá, amely ***folyamatos, mint a szívdobogás***,[4] noha gyakran nem is fejeződik ki szavakban. Erre tanította Szent Josemaría a leányait és fiait, valamint mindazokat, akik a Mű szellemisége szerint szeretnének haladni az életszentség felé. Gyakran

ismételgette, hogy *az Opus Dei fegyvere nem a munka, hanem az imádság. Ezért a munkát imádsággá alakítjuk és szemlélődő lelkek vagyunk.*[5]

A munkát imádsággá alakítani. Ez a napi erőfeszítés, hogy szemlélődő nőkként és férfiakként viselkedjünk a legkülönbözőbb életkörülmények közepette, nagyra törő célt állít elénk, az életszentséget, amely a kegyelem segítségével elérhetővé válik, erről meg lehetünk győződve. **Olyan lelkiiségre van szükség, amely segíti a hívőket abban, hogy a munkájukon keresztül elérjék az életszentséget**[6] – mondta a Pápa Szent József alakjának kapcsán. A keresztények túlnyomó része csak akkor törekedhet komolyan a keresztény élet teljességére, ha mindennapi munkáját szorosan összekapcsolja az életszentség iránti vágygal.

Emlékezetembe ötlík, hogyan adott hálát az Atyánk, amikor a leányaitól és fiaitól kapott leveleket olvasta. Nagyon meghatónak találta, amikor egy földműves, egy Opus Dei tag azt mesélte el neki, hogy nagyon korán kel és imádkozik Istenhez, hogy az Atyánk jól aludjon, majd hozzátette, hogy később, miközben barázdákat szánt a földjén a traktorával, az *Emlékezzél meg* kezdetű imát ismételteti más imákkal együtt. Az alapítónk nagy örömmel látta, ahogy a szemlélődő élet valósággá vált a földműves munka végzése során.

Isten Szolgája II. János Pál az új évezred kezdetén írt apostoli levelében, amelyben az életszentségre szólított fel mindenkit, a következőket írta: „[...] nem szabad félreérteni a tökéletességnek ezt az eszményét, mintha olyan rendkívüli életet feltételezne, melyre csak a szentség néhány »zsenije« képes. A szentség útjai sokfélék és

mindenkinek a saját hivatásához igazodnak... Ideje, hogy újra, meggyőződéssel, mindenki elé célul tűzzük *a hétköznapi keresztény életnek ezt a »magas fokát«*: az egyházi közösség és a keresztény családok egész életének ebbe az irányba kell haladnia.”[7]

Az Atyánk újra és újra elismételte ezt a tanítást, és hangsúlyozta, hogy *a szemlélődés nem néhány kiváltságos ember sajátja.*

Néhányan– mondta szemléletesen, hogy mélyen belevésődjön az őt hallgatók emlékezetébe –, *akik a vallásról csupán alapvető ismeretekkel rendelkeznek, azt gondolják, hogy a szemlélődők az egész napot elragadtatásban töltik. Ez azonban nagyfokú naivitásról tanúskodik. A szerzetesek a kolostoraikban egész nap sok különböző feladattal vannak elfoglalva: takarítanak és keményen dolgoznak, hogy fenn*

tudják tartani magukat. Gyakran kapok leveleket szemlélődő szerzetes nővérektől és testvérektől, akik a Mű iránti nagy szeretetükről és lelkesedésükről biztosítanak, valamint arról, hogy sokat imádkoznak értünk. Ők megértik azt, amit sokan nem, nevezetesen azt, hogy mi világi hívókként szemlélődő életet élünk a világ kellős közepén, az evilági tevékenységek közepette. A mi cellánk az utca, ez a mi klauzúránk. Hova rejtik el a sót? Gondoskodnunk kell róla, hogy semmi ne maradjon ízetlen. Ezért mi a világ minden dolga közé zárkózunk el.[8]

Ahogy a testnek levegőre van szüksége, hogy lélegezni tudjon és vérkeringésre, hogy életben maradjon, úgy a léleknek is szüksége van rá, hogy kapcsolatban maradjon Istennel a nap huszonnégyszerében. A valódi jámborság ezért arra indítja

az embert, hogy mindent Istenre vonatkoztasson: a munkát és a pihenést, az örömeket és a bánatot, a sikereket és a kudarcokat, az alvást és az ébrenlétet. Amint don Álvaro írta 1984-ben, „a mulandó elfoglaltságok és a lelki élet, a munka és az imádság között nem elég a pusztá, többé-kevésbé sikeres »fegyverszünet«, hanem teljes egységre, maradéktalan fúzióra van szükség. A munka táplálja az imádságot, az imádság pedig áthatja a munkát.”[9]

Ahhoz, hogy elérjük ezt a célt, a kegyelem segítségével kívül folytonos személyes törekvésre is szükség van, amely általában apró részletekben nyilvánul meg: elimádkozni egy rövid fohászt, kihasználva a munkánk során adódó helyváltoztatást vagy szünetet, szeretetteljes pillantást vetni a feszület vagy a Szűzanya képére, amelyet diszkréten elhelyeztünk a

munkahelyünkön stb. Mindez segít, hogy a lelkünk határozottan az Úrra figyeljen, és ezt a beállítottságot naponta próbáljuk táplálni a szentmisén és a kifejezetten az elmélkedő imádságra szánt időszakokban. Ily módon pedig noha figyelmünket sokszor teljesen lefoglalják a különböző elfoglaltságaink, mivel az értelmünk teljesen belemerül az adott feladataink teljesítésébe, a lélek továbbra is az Úrra figyel és párbeszédet folytat vele, amely nem szavakból, még csak nem is tudatos gondolatokból áll, hanem a szív szeretetéből, abból a vágyból, hogy mindent, még a legapróbb részletet is szeretetből végezzünk és felajánljuk azt, amit éppen teszünk.

Amikor így cselekszünk, szakmai munkánk a legkülönfélébb emberi és természetfeletti erények küzdőterévé válik: ilyen a szorgalom, a rend és az idő jó felhasználása, az erősség a

munka befejezésében, az apró részletekre fordított figyelem, valamint a többi emberrel való törődés oly sok apró jele, amely őszinte és kifinomult szeretetről tanúskodik.

Higgyétek el nekem, hogy nem nehéz a munkát imádságos párbeszéddé alakítani. Mihelyt felajánljuk az Úrnak és hozzáfogunk, Isten már hall és bátorít bennünket. Így napi munkánk kellős közepén a szemlélődő lelkek életmódját valósítjuk meg! Ugyanis egyre jobban eltölt minket az a bizonyosság, hogy Isten tekintete rajtunk pihen, miközben azt kéri, hogy győzzük le magunkat még egyszer: egy kis áldozat, egy mosoly valakinek, aki alkalmatlankodik, hozzáfogunk egy olyan munkához, amely nem annyira kellemes, de sürgős, vigyázunk a rendre, kitartóan teljesítjük egy kötelességünket, amelyet könnyen el lehetne hanyagolni, nem halasztjuk

holnapra, amit ma kell befejeznünk...
Mindezt azért, hogy örömet
szerezzünk vele Istenünknek,
Atyánknak! Talán kiteszel majd egy
feszületet az asztalodra vagy egy
diszkrét helyre, ahol mások nem is
veszik észre, de neked segít ébren
tartani a szemlélődő lelkületet, mert
a feszület tankönyvvé lett, amelyből
szíved és elméd a szolgálat leckéit
tanulja.[10] Ugyanolyan erőteljesen,
mint ahogy arra buzdított minket,
hogy a munkát alakítsuk imádsággá,
az Atyánk hangsúlyozta, hogy soha
ne hanyagoljuk el a kizárólag az
Úrnak szentelt időszakokat: a gyakori
szentmisét és szentáldozást, az
elmélkedő imádságot, a rózsafüzért
és az Egyházban hosszú
hagyománnyal rendelkező egyéb
áhítatgyakorlatokat. Ez még több
törődést és figyelmet igényel, amikor
nagyobb nehézségek merülnek fel a
megerőltető munkabeosztás, a
fáradtság vagy szárazság miatt,
amely bárkivel megeshet. Don

Álvaro emlékeztetett rá minket, hogy „ezeket a gyakorlatokat nem szabad a munkára szánt idő megszakításának tekinteni. Nem képeznek zárójelet a nap folyamán. Amikor imádkozunk, nem hátat fordítunk a »világi« tevékenységeknek, hogy belemerüljünk a »szent« tevékenységekbe. Épp ellenkezőleg, az imádság azon beállítottság legerőteljesebb pillanata, amely a keresztények valamennyi cselekedetét kíséri és amely a legmélyebb – mert a legbensőségesebb – köteleket alakítja ki az imádság előtt és a közvetlenül utána végzett munka között. Hasonlóképpen éppen a munkából kiindulva lehet táplálni az elmélkedő és szóbeli imádság tüzét, az imádás, a hála és az Istenre való bizalomteli ráhagyatkozás örökké új impulzusait.”[11] Néhány nap múlva Ecuadorba, Peruba és Brazíliába utazom, hogy találkozzam az ott élő

leányaimmal és fiaimmal, és hogy bátorítsam őket apostoli munkájukban. Azt kérem, hogy mint mindig, erre az útra is kísérjete el imádságotokkal, munkátok és – közületek azok, akik szabadságon vannak – pihenésüket felajánlásával. Igyekezsetek közel maradni Istenhez e napok során is, és ne felejtsetek el, amit az Atyánk tanított nekünk: ***A pihenést mindig úgy értettem, mint kikapcsolódást a hétköznapiakból, sohasem úgy, mint henyélést.***

A felüdülés azt jelenti, hogy erőt gyűjtünk, reménységet élesztünk fel magunkban, jövőre vonatkozó terveket fontolunk meg – röviden: változtatunk a tevékenységen, hogy azután új lendülettel térjünk vissza a megszokott munkához.^[12] Ebben a hónapban lesz 75 éve, hogy szeretett don Álvaro-nk azt mondta az Úrnak: itt vagyok! Az ő közbenjárására bízom a ti hűségteket és az enyémet, hogy nap mint nap teljesen

hűségesek legyünk, és hogy
segítsetek nekem a szándékaimban.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier Pamplona, 2010. július 1. [1]
Lk 18,1

[2] 1Tessz 5,17

[3] Vö. SZENT JEROMOS: Értekezés a
zsoltárokról, Az 1. zsoltárhoz fűzött
magyarázat (CCL 78, 5-6)

[4] SZENT JOSEMARÍA: Es Cristo que
pasa, 8

[5] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések
egy családi összejövételről, 1959.
április 23.

[6] XVI. BENEDEK: szentbeszéd, 2006.
március 19.

[7] II. JÁNOS PÁL: Novo Millennio
Ineunte kezdetű apostoli levél, 2001.
január 6., 31. pont

[8] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések
egy családi összejövetelről, 1964.
október 30.

[9] ALVARO DEL PORTILLO: Il lavoro
si trasformi in orazione, az Il Sabato
című lapban megjelent cikk, 1984.
december 7. (Rendere amabile la
verità, Libreria Editrice Vaticana,
Róma, 1995, 649. o.)

[10] SZENT JOSEMARÍA: Isten
barátai, 67

[11] ÁLVARO DEL PORTILLO: op.cit.,
650-651. o.

[12] SZENT JOSEMARÍA: Barázda, 514

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2010-juliusi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2010-juliusi-levele/)
(2025.08.09.)